

ЧЕРНИЯТ КРЪГ

ПАТРИК КАРМАН

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The 39 CLUES – The Black Circle*

Copyright © 2009 by Scholastic Inc.

All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

SCHOLASTIC, THE 39 CLUES, and associated logos are trademarks
and/or registered trademarks of Scholastic Inc.

Book design and illustration by SJI Associates, Inc.

Превод Емилия Л. Масларова

Редактор Златина Сакалова

Коректор Танка Симеонова

Издава „Егмонт България“

1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в Китай, 2009

ISBN 978-954-27-0357-0

На Рейчъл Грифитс,
повелителка на Вселената Кахил.
Благодаря, че ми помогна да открия
съкровищата на Русия.

ПК

ГЛАВА 1

Ейми Кахил обичаше сутрин да става първа. Но не и ако някой крещеше пред вратата на хотелската стая.

– Телеграма за господин Кахил!

Думите бяха съпроводени с блъскане. Ейми седна рязко в леглото, изпаднала в паника от ужасяващата мисъл: *Мадригалите!*

Крясъкът екна отново:

– Имате поща!

Предната вечер Ейми, брат ѝ Дан и гувернантката им Нели се бяха изнесли в друг хотел, уплашени, че може да ги нападне тайнствената секта, за която знаеха толкова малко. *Невъзможно е Мадригалите да са разбрали къде сме.*

Дан се претърколи на канاپето със златиста мъхеста тапицерия, на което спеше, и се приземи с трясък на пода.

– Недей, Ирина! Не пипай Хънтър Морския Вълк¹! – ревна той.

Ейми въздъхна. Брат ѝ отново беше хванат в капана на

¹ Джеймс Оеътъс Хънтър, по прякор Морския Вълк (1946–1999), известен американски бейзболист. – Б. пр.

сън, където братовчедка им Ирина Спаска дереше с нокти някоя от любимите му картички с бейзболисти.

– Събуди се, Дан. Сънуваш.

Никога през живота си Ейми не се беше чувствала толкова уморена, а както обикновено, брат ѝ се държеше като малоумник.

– Телеграма!

На вратата се почука отново.

– Дан! Ставай... Вратата!

Ейми зарови лице във възглавницата и изпищя. Беше се разсънила окончателно и го знаеше. Надзърна иззад възглавницата и видя, че Нели е напълно глуха за света.

– Игвам, игвам! – извика тя. – По-спокойно!

След като отиде при вратата, се поколеба – беше я сковал познат страх. Ами ако пуснеше някой, който е опасен?

Хайде, Ейми, стегни се!

Тя отвори вратата и видя, че в коридора стои николото, млад египтянин. Беше по-нисък с цял километър от нея и беше с изискана червена униформа с много златни копчета отпред, която му беше поне с два размера по-голяма. В ръцете му имаше запечатан плик.

– За Вас е, уважаема госпожице. Някой го е оставил на рецепцията.

Ейми взе плика, а николото се приближи още мъничко и я озари с усмивка – явно чакаше нещо.

– Нося ви нещо от рецепцията – каза момчето. – За Вас е, уважаема госпожице.

С единия крак беше стъпило в коридора, а с другия – в стаята, и Ейми се притесни.

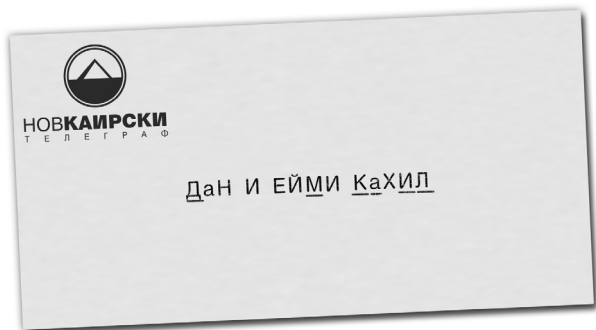
– Още нещо ли ми носите? – попита тя.

– Някой го е оставил за Вас – отвърна момчето и пак засочи с щастлива усмивка плика.

– Дай му това – обади се Дан. – За да поспя после още малко.

Гласът му беше приглушен и след като се обърна, Ейми видя, че той говори с лице, обърнато към килима – мързеше го да вдигне глава. Държеше банкнота от пет египетски лири, равняващи се на около един долар.

Ейми затвори вратата. Любопитството беше убило всяка надежда да поспи още. Агресът върху плика беше написан на старовремска пишеща машина, на която явно липсваше главното „А“. Някои от буквите бяха подчертани съвсем произволно.

Ейми отвори плика, седна на канапето и след като погледна набързо бележката, пребледня. Саладин измяука, явно беше гладен, и изви гръб, както се беше вкопчил с нокти в златистата тапицерия.

– Ставай, Дан.

Той не се помръдна, затова Ейми изкрещя:

– ТЕЛЕГРАМА ЗА ДАН!

Брат ѝ понадигна глава, сякаш събираше сили, за да се завърне в действителността, и Ейми разбра, че той още е във властта на сънищата. Дан стана от пода и се свлече тежко на канاپето. Нели още спеше, свита на кълбо под завивките на едно от двете легла в стаята, а изпод седемте възглавници, които си беше сложила на главата, се виеше тънкият бял кабел на слушалките на айпода ѝ.

– Това момиче ще продължи да спи, дори да тече разрушително герби – подметна Дан.

– Слушай сега! – каза сестра му и зачете телеграмата, която държеше: – „Международно летище Кайро, шкаф номер 328, 56-12-19. HPP.“

– Звучи ми като недодялан капан, заложен от някой от съперниците ни. Хайде да си поръчаме нещо за ядене от рум сървиса и после да поспим още малко.

– Едва ли ще спим – възрази сестра му.

Тя му подаде телеграмата, за да я види и той. След като я прочете, Дан затаи дъх.

ДАТА: ЧАС НА ПОДАВАНЕ:	 НОВКАМСКИ ТЕЛЕГРАФ ТЕЛЕГРАФ	ПАТЕНТ 349384 – 0245 5653 – 00345
При определени условия Новият кайрски телеграф изпраща и получава съобщения		
ПОЛУЧАТЕЛ: ДАН КАХИЛ	ПОДАТЕЛ:	
Международно летище Кайро, шкаф номер 328, 56-12-19. HPP. Точно под брезата, на двайсет сантиметра дълбочина има цяло съкровище от капачки, събрани от едно дете.		

Ленивият Дан сякаш се изпари и на негово място в хотела се появи Разтревоженият Дан.

– Никой, дори Нели, не знае за капачките.

– Грейс знаеше – възрази Ейми. – Ти, аз и Грейс. Който е изпратил телеграмата, явно я е познавал много добре и тя му е казала.

Дан продължаваше да седи като попарен и не отговори, но Ейми знаеше какво си мисли. Само преди година беше отнесъл в имението на Грейс ценната си колекция, в която имаше какви ли не капачки от бутилки, дори от „Доктор Пепър“ и от стари модели шишета от кока-кола, общо шейсет и три на брой, прибрани в страхотна старовремска кутия за пури. Грейс му беше дала лопата и му беше предложила да зарови капачките в имението. Дан беше спогелил с Ейми и Грейс къде е скрито съкровището му, дори на каква дълбочина е кутията, в случай че загине внезапно, докато се пързала със сноуборд или скача с парашут. Както се беше изразил тогава, човек трябва да мисли за всичко, когато става дума за колекция от капачки от бутилки.

Дан погледна сестра си със зелени очи, в които блещеше надежда.

– Как мислиш, дали Грейс не ни помага отново?

Ейми и Дан изричаха името на баба си Грейс така, сякаш е още жива, и за миг им се стори, че тя наистина е с тях. Любимата им стара Грейс, която беше казала на наследниците си да избират между милион долара и трийсет и деветте ключа към загадката – онзи, който я разбулеше, щеше да получи огромно могъщество и власт. Ейми още не можеше да повярва къде ги е отвело за толкова кратко

Време търсенето на ключовете. Те бяха прекосили четири континента и не веднъж и два пъти се бяха разминавали на косъм със смъртта заради роднините си, които се опитваха да ги отстранят. Ейми знаеше, че дори и да съществува съвсем малка вероятност Грейс Кахил да им помага от отвъдното, те трябва да тръгнат по следата.

– Ела. Изчезваме оттук.

След десет минути Дан и Ейми вече си проправяха път през гъмжилото във фоайето на хотела – не носеха друго освен раница. Дан беше настоял да вземе безценния си лаптоп, а Ейми беше гърбнала мобилния телефон на Нели – за всеки случай.

– Оставих ѝ бележка, че отиваме за понички. Дано само не ни отнеме цяла сутрин. А сега трябва да намерим начин да се доберем до летището – каза Ейми.

– Няма страшно, погрижил съм се.

Дан отвори раницата, извади пачка намачкани банкноти и пхна няколко в джоба си. Египетските лири не бяха много, равняваха се на около петдесет американски долара.

– Ей! Такси! Ей!

Дан размаха няколко банкноти и зачака.

– Не се намираме в Ню Йорк – изсъска сестра му. – Опитай да се държиш така, сякаш не си го забравил.

Като с вълшебна пръчка се появи черно-бяло такси с чудовищен багажник върху покрива и закова пред тях. От него изскочи египтянин, който започна да маха на Дан и Ейми.

– Насам, насам! Имам за вас хубава кола.

Дан изгледа сестра си, като че ѝ заявяваше: „Казвах ли ти аз!“, и се отправи към автомобила. Таксиметровият шофьор се втурна да отвори вратата, после грабна бързо като заек от ръцете на Дан раницата и се насочи към багажника.

– Не, благодаря ти, приятелю. Ако нямаш нищо против, ще я задържа у себе си.

Шофьорът явно не го разбра, затова Дан изтръгна раницата, връчи на египтянина банкнота от десет египетски лири и се хвърли като командос на задната седалка.

Ейми се изчерви го мораво и изпелтечи нещо като извишение. Имаше чувството, че Дан загарява за дълга сутрин, през която да унижава сестра си.

– Бърза ме, мой човек – каза момчето, с което потвърди подозренията на Ейми. – Летището, пълен напред.

– Няма по-бърз от мен – засмя се мъжът, после затръшна вратата така, че за малко да затисне крака на Ейми, и се завтече към предната седалка.

– Видя ли, сестричке? Всичко е наред. Този тип е самото съвършенство. А сега се облегни и се отпусниииии!

Таксито се понесе със скърцане (и с писъците на Дан) между автомобилите, като лъкатушеше и криволичеше, Все едно е полудяло влакче на ужасите. Подхвърляше Ейми върху Дан, после върху вратата и пак върху Дан, докато се промушваше между автобуси с надути клаксони и яросани пешеходци. Когато на едно място шофьорът подкара по-бавно, Ейми зърна зад тях голям проблем. Тя се извърна притеснена, с широко отворени очи към брат си.

– По отношение на безопасното шофиране може да

се желае още, нали? Ще помоля шофьора да се поукроти малко.

– Н-Н-НЕ! Кажу му да кара по-бързо. По-бързо!

Дан се извърна и видя заг стъписаното лице на сестра си яркожълт мотопед „Веспа“ да криволичи на зигзаг между колите. Караше го някакъв тип в лилав аниуг и този тип беше огромен като канара.

– Хамилтън Холт!

Това беше Хамилтън Холт от клана Холт, семейство тѣпаци, които също бяха трѣзнали да издирват трийсет и деветте ключа към загадката. Последния път, когато Ейми го беше виждала, той я беше оставил да умре в един тунел на токийското метро.

– По-бързо! – изкрещя Ейми, но таксиметровият шофьор явно не я чу.

Дан извади още една безценна банкнота от десет египетски лири и я метна на предната седалка.

Това като че ли привлече вниманието на шофьора. Той стовари като чук крака си върху педала на газта и таксито се стрелна устремно напред. През следващите десет минути Дан хвърляше на предната седалка още и още банкноти, докато накрая не се обвърнаха и не видяха, че Хамилтън Холт вече го няма. След като таксито закова рязко пред каурското летище, Дан си провери джобовете. Бяха празни.

– Окей – каза му шофьорът, ухилен до уши. – Вече плати достатъчно!

– Браво на теб, глупчо такъв. Сега нямаме пукната пара, как ще се приберем от летището? Нели направо ще ни разцелува, когато я събудим и тя види, че сме ѝ задигнали

телефона, похарчили сме почти всички пари и не можем да се върнем от летището. А още не сме намерили и понички! По-ужасно от това, здраве му кажи!

– Може да е и по-ужасно – възрази Дан.

Сърцето на Ейми се сви, когато при тротоара зад тях спря черна лъскава лимузина и вратата се отвори.

На сцената се бяха появили Иън и Натали Кабра, отбор търсачи на трийсет и деветте ключа към загадката, много по-опасен от семейство Холт.